

en aqueixos pobles seguirà l'avenç científic i es posarà a l'altura en que es trova a les ciutats.

Tenim, doncs, que el S. S. O. en el seu aspecte de l'assistència facultativa a tots els ciutadans, rics i pobres, constituint una veritable funció social a càrrec del Estat o d'una altre entitat asseguradora per l'istil, seria lògica, justa i beneficiosa tant per la classe mèdica com per la societat en general.

Com que no hi pot haver funció sense organització l'Estat i l'entitat asseguradora que fos, hauria de valer-se d'orguens científics adequats dels que cada metge seria un element més o menys útil, lo qual no vol dir que no hi pogués haver també metges completament lliures com actualment. Lo que si hi hauria d'haver, amb caràcter oficial, un metge per cada determinat nombre de veïns sens distinció de rics i de pobres. Aquests metges, diguem-els-hi titulars, inspectors municipals o lo que volgueu, haurien de tenir a son càrrec tot lo relatiu a higiene de la urbs o de la població respectiva, además de l'assistència dels malalts, emprò no res referent a la *execució* de les prescripcions terapèutiques mèdiques o quirúrgiques i en general s'hauria de substreure de les obligacions inherents al seu càrrec oficial tot lo que actualment es vol excloure dels contractes de conducta, amb lo que quedaria marge suficient per a obtenir utilitats suplementàries, circumstància que serviria d'estímul als estudiosos i sobrats d'activitat, lo mateix que els professors lliures més o menys eminents que no volguessin supeditar-se a representar en la societat l'humil paper de funcionari públic.

Que hi fa que d'aquesta manera quedessim convertits la immensa majoria en funcionaris? Per ventura la major part dels metges, sobretot els rurals, no en tenim ja tot el caràcter de funcionaris públics, sense cap de les seves ventatges? No es preferible, immensament preferible, dependre del Estat o d'una altre entitat gran, com més gran millor, que no pas d'una multitud d'entitats petites, com ho són les famílies aconductades, de les quals vulgui o no vulgui el metge contractat té d'ésser un servent fidel més o menys humil? Emprò ja es veritat que el funcionarisme repugna tan al nostre esperit catalanesc com diuen alguns? Jo crec que aquesta repugnància deriva, si acàs la sent algú, de que quasi tots els funcionaris del Estat son nomenats a Madrid i per consegüent la immensa majoria d'ells resulten ésser castellans. Si els funcionaris es nomenessin per les poblacions mateixes on fessin falta o tan sols per la regió on aquelles radiquessin de segur que repugnaria a molt pocs el funcionarisme. Tenim l'exemple dels mestres d'estudi. Per ventura no són tan catalans i tan orgullosos com puguem ésser nosaltres, metges? Voldria l'immensa majoria d'ells tornar a n'aquell temps en que no eren funcionaris del Estat?

En resum, jo crec que no té raó d'ésser el modo com encara s'exerceix la medicina, igual, de segur, en essència, a com s'exercia als principis d'ésser instituïda

com professió diferenciada. La sanitat, lo mateix la pública que la privada no deu continuar abandonada com fins avui a l'exclusiva iniciativa individual, sinó que s'ha de reconèixer que es funció del Estat i ell es qui deuria realitzar-la mitjançant orguens científics adequats.

Per tot lo dit, jo no consideraria equivocat que el Sindicat de Metges de Catalunya, com a representació genuina de tota la classe mèdica catalana, inscrigués entre els seus ideals a reivindicar i patrocinar com aspiració de la classe mèdica en general, les següents bases per a l'organització dels serveis sanitaris oficials.

1.ª Delimitació de partits mèdics, assignant-ne un per cada determinat nombre de veïns, variable segons l'agrupament de les habitacions.

2.ª Nomenament dels facultatius titulars d'aqueixos partits mèdics pel districte universitari on radiquin.

3.ª Limitació del treball individual i de les obligacions inherents al càrrec d'aqueixos facultatius.

4.ª Remuneració suficient dels mateixos per l'Estat o per la entitat en què aquest delegués el servei.

5.ª Organització dels serveis mèdics i dels mitjans necessaris per a portar-los degudament a cap de manera que constitueixin una veritable i harmònica funció social.

6.ª Reconeixement del dret de tot metge no titular de cap partit mèdic, a establir-se amb caracter lliure allà on tingué per convenient.

Una organització així, que el S. S. O. de malalties podria ajudar-nos molt a fer implantar, sí que seria la redempció d'un gran nombre de metges que avui han de viure molt precariament, sotmesos a la tacanyeria dels aconduciats i a les seves impertinències. També seria un gran desfogament per a el seu esperit, poder alliberar-lo de la desconfiança que sol regnar entre els d'un mateix poble, competidors en l'afany d'acaparar aconduciats, cosa a que els obliga la necessitat, puix per a fer-se un sou no més que regular amb l'import de les conductes, única font d'ingresos de que es poden refiar, al tipo de 15 o 16 pessetes a que resulta cada una per terme mig, en la majoria dels pobles, és necessari reunir-ne un remat que si és gaire escampat es fa materialment impossible atendre'l degudament, sobre tot en èpoques d'epidèmia. Altres conseqüències més o menys trascendentals que are no'm vull entretenir a esbrinar per no fer-me massa pesat, s'en derivarien d'una organització semblant.

Jo brindo aquest ideal de lliberació de gran part de la classe mèdica catalana al S. de M. de C., amb el què si l'adoptès, donaria a la seva actuació una finalitat concreta, cosa que ara no té i que li fa molta falta, a mi em sembla, si és que no vol viure una vida tant o més precaria que la que viuen molts i molts molts metges no sols rurals, sinó també urbans, de les grans urbs i tot.

JOSEP SALA

